

Arrest

nr. 98 695 van 12 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Bafoucha-origine, afkomstig van Santa. In 1985 werd uw broer ziek. Hij had epilepsie. Omdat ze er in het ziekenhuis niets aan konden doen ging uw vader in 1995 naar de chieft van jullie dorp van herkomst om er hulp te vragen. De toenmalige chieft sloot een overeenkomst met uw vader dat als uw broer zou genezen, u zijn vrouw diende te worden. U was hiermee niet akkoord maar had hierin geen zeggenschap. Ondertussen stierven de oude chieft en uw vader en op de doodsceremonie van uw vader in 2001 duidde de nieuwe chieft M. III u toch nog aan als zijn 11e echtgenote, ten gevolge van de overeenkomst die uw vader met zijn vader gesloten had. Ook uw broer stierf vervolgens. Uw moeder raadde u aan een relatie aan te gaan met een andere man om kinderen met hem te krijgen zodat de chieft niet meer in u geïnteresseerd zou zijn. De chieft

bleef echter jaarlijks zijn mannen naar u sturen om u te komen halen maar u was telkens zwanger of gaf borstvoeding waardoor ze u niet meenamen. In 2008 stierf uw moeder. De vader van uw kinderen, uw verloofde, vertrok uit Santa omdat hij problemen vreesde met de chief. Omdat u dacht dat de chief u uit medelijden nu wel met rust zou laten, verwachtte u niet dat hij u nog zou laten ophalen. Zijn chinda's kwamen u echter ontvoeren en brachten u naar het paleis. Daar bleef u een 4-tal jaren. U mocht het paleis niet alleen verlaten. In 2009 trachtte u te ontsnappen en bij die poging werd u mishandeld en viel u van een trap waarbij u een been brak. Dit werd echter niet verzorgd waardoor u steeds pijn had aan uw been sindsdien. In het paleis sprak u met de vrouwen en meisjes over gedwongen huwelijken en besnijdenis. U gaf hen hierover advies. Hierdoor keerden de vrouwen en meisjes zich tegen de chief. Toen dit de chief ter ore kwam dreigde hij ermee u te laten besnijden als straf indien u nog eens iets verkeerd zou doen. De eerste vrouw van de vorige chief, die ook in het paleis woonde, en één van de chinda's kregen medelijden met u. Zij regelden uw ontsnapping uit het paleis. Nadat u erin slaagde te ontsnappen reisde u naar uw tante in Douala. U had sinds uw vertrek naar het paleis uw kinderen niet meer gezien of gehoord. Ook zij had er geen idee van waar uw kinderen zijn. Ze beloofde u uw kinderen te zullen zoeken en regelde uw vertrek uit Kameroen. Op 15 februari 2012 verliet u Kameroen. Op 16 februari kwam u in België aan waar u op 17 februari 2012 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo legt u nogal merkwaardige verklaringen af betreffende de manieren waarop u een gedwongen huwelijk met de chief wou vermijden. U verklaarde dat uw moeder u aanraadde kinderen te hebben met een andere man om het huwelijk te vermijden (zie gehoor CGVS, p. 4, 5). Daarom had u sinds 2002 een relatie met de vader van uw drie kinderen. U verklaarde echter dat na de geboorte van uw kinderen de chinda's van de chief ook jaarlijks bleven komen om u te komen halen, maar dat u steeds ofwel zwanger was ofwel borstvoeding gaf en u daarom niet werd meegenomen (zie gehoor CGVS, p. 12). U wist dus reeds snel dat uw plan kinderen te hebben niet de bedoelde uitwerking had en dat de chief bleef komen. In dat opzicht is het niet aannemelijk dat u blijkbaar niet overwogen hebt met de vader van uw kinderen te huwen. Meermaals gevraagd naar deze optie antwoordt u telkens dat jullie plannen hadden om in de toekomst te trouwen (zie gehoor CGVS, p. 4, 5, 6). Gevraagd naar de reden waarom jullie zolang wachtten met trouwen - jullie hadden toch al drie kinderen - antwoordde u dat jullie bij jullie ontmoeting reeds hadden plannen gemaakt om in 2009 te huwen (zie gehoor CGVS, p. 5). Het is echter totaal niet aannemelijk dat u blijkbaar niet getracht hebt dit te vervroegen om te ontkomen aan een gedwongen huwelijk met de chief. Nergens uit uw verklaringen blijkt dit. Nochtans verklaarde u zelf dat een vrouw in Kameroen niet met meer dan één man tegelijk kan gehuwd zijn (zie gehoor CGVS, p. 13), zodat een huwelijk met de vader van uw kinderen voor u duidelijk een oplossing kon bieden. Het feit dat u niet duidelijk kan maken waarom u deze - nochtans voor de hand liggende oplossing - niet hebt overwogen, doet reeds ernstig twifelen aan de door u voorgehouden problemen met de chief omwille van een gedwongen huwelijk.

Bovendien verklaarde u dat de vader van uw kinderen sinds 2007, wanneer jullie jullie derde kind kregen, beschuldigd werd door de chief en daarop wegliep uit het dorp waar jullie woonden (zie gehoor CGVS, p. 4-5). Het is uiterst merkwaardig dat de chief, indien hij er werkelijk zo op gebrand was u als zijn vrouw te hebben, zolang zou wachten alvorens uw man te berispen. Immers, u had al drie kinderen met hem, alle drie de kinderen dragen bovendien zijn naam, en er mag van uit gegaan worden dat de chief hiervan op de hoogte was aangezien zijn mannen u jaarlijks kwamen opzoeken om u naar zijn paleis te brengen maar dat u telkens weer zwanger was of borstvoeding gaf. Uw bewering dat de chief pas in 2007 te weten kwam wie de vader van uw kinderen was is onaannemelijk gezien het niet moeilijk hoeft te zijn voor een chief, die volgens u politieke macht heeft en hoog aanzien (zie gehoor CGVS, p. 5, 15), om dergelijke eenvoudige informatie in te winnen. Hij slaagde er in 2007 volgens uw verklaringen toch ook in. Dat hij deze informatie niet eerder zou hebben kunnen vergaren is niet aannemelijk. Bovendien is het niet verenigbaar dat de chief u jarenlang, van 2001 tot 2008, met rust liet (omdat u zwanger was of borstvoeding gaf) en daarbij steeds een extra jaar het risico liep dat u opnieuw zwanger zou worden maar anderzijds u in 2008, op het moment dat u nog drie kleine kinderen had, wel liet ontvoeren.

Verder kan nog opgemerkt worden dat u verklaarde dat de mannen van de chief slechts één keer per jaar naar uw huis kwamen om u op te halen en dit steeds in dezelfde periode van het jaar (zie gehoor CGVS, p. 12). U wist bijgevolg wanneer in 2008 ze opnieuw zouden komen. Het is dan ook totaal niet aannemelijk dat u in die periode niets ondernam om hen te vermijden. U was op het moment van de ontvoering gewoon in uw huis. U verklaarde dat u dacht dat de chief medelijden met u zou

hebben omdat uw moeder overleden was en dat hij niet meer zou komen (zie gehoor CGVS, p. 12). Deze verklaring is wel heel merkwaardig voor iemand wiens man reeds door de chieft zou zijn verjaagd en naar wie de chinda jaarlijks kwamen zoeken, ook nadat ze kinderen had met een andere man. Deze verklaring komt dan ook helemaal niet doorleefd over.

Vervolgens verklaart u dat de eerste vrouw van de vorige chieft u hielp te ontsnappen omdat ze vernam dat u reeds kinderen had bij een andere man en ze hierdoor medelijden had met u (zie gehoor CGVS, p. 9, 14). Dit is echter merkwaardig aangezien u reeds een 4-tal jaar in het paleis woonde en dus mag verwacht worden dat dit essentiële element uit uw leven al wel eens ter sprake was gekomen in die jaren. Bovendien verklaart u ook door een chinda geholpen te zijn die medelijden met u kreeg. Eerst verklaarde u tijdens het gehoor dat die chinda 'P.' heette (zie gehoor CGVS, p. 9). Later tijdens het gehoor verklaarde u echter dat hij A. A. heette (zie gehoor CGVS, p. 14). Ook over het aantal vrouwen en kinderen van chieft M. III en van diens vader legt u merkwaardige verklaringen af. U verklaarde initieel tijdens het gehoor dat u de 11e vrouw van M. III moest worden (zie gehoor CGVS, p. 8). U verklaarde verder dat 7 van die vrouwen reeds van zijn vader waren. Hierop gevraagd of er dan, voor u kwam, 3 vrouwen van M. III zelf waren, antwoordt u plots dat er al vier waren voor u en dat u de vijfde was (zie gehoor CGVS, p. 10). Toen u erop gewezen werd dat u dan in totaal de 12e vrouw was, verandert u uw verklaring en verklaart u toch dat u de vierde was. Het is echter merkwaardig dat u zich hierover zou vergissen aangezien dit toch een element is dat van belang is en dat u zich meteen zou moeten herinneren indien u werkelijk jarenlang in het paleis zou geleefd hebben. Ook over het aantal kinderen van de chiefs zijn uw verklaringen merkwaardig. Gevraagd naar het aantal kinderen antwoordt u meteen zelf dat het er 22 waren en dat zijn vader er 18 had en de rest van M. III zelf waren (zie gehoor CGVS, p. 10). Even later, gevraagd hoeveel kinderen B., zijnde de vader van M. III, had, antwoordt u plots dat hij er 15 had. Gevraagd naar waarom u plots uw versie verandert zegt u dat u niet begreep wat de protection officer u vroeg, wat geen verklaring is aangezien u initieel duidelijk zelf de verklaring deed, zonder dat er precies naar werd gevraagd.

Verder dient te worden opgemerkt dat u door uw asielrelaas heen weinig tot geen melding doet van weerstand die u zou geboden hebben tegen uw vader of de chieft. Zo doet u in het paleis, na uw ontvoering, precies wat er van u verwacht wordt en begroet u de chieft op de traditionele manier (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaart dat u geen andere optie had omdat de chieft beslissingen kan nemen. Als u zou weigeren zou u vermoord kunnen worden of uit het dorp kunnen gezet worden. U baseert deze verklaringen duidelijk enkel op vermoedens want u kan geen enkel voorbeeld geven van een ander geval waarin dit zou gebeurd zijn (zie gehoor CGVS, p. 3, 11). U verklaart ook dat vrouwen meestal verbannen worden uit het dorp dan, maar dit kan bezwaarlijk een zware straf genoemd worden die ontradend werkt om een gedwongen huwelijk te weigeren. Verder is het ook merkwaardig dat, hoewel u weet dat de mannen van de chieft u jaarlijks in het huis van uw ouders komen zoeken en hoewel het uw vader was die u uithuwelijkte, u steeds in uw ouderlijk huis bleef wonen, hoewel u duidelijk de middelen en zelfstandigheid had om u elders te vestigen en zo alvast te vermijden dat de chieft u gemakkelijk kon vinden (zie gehoor CGVS, p. 6, 8). Uw verklaring dat u in het paleis vrouwen raad gaf aangaande gedwongen huwelijken, FGM en polygamie, omdat u in uw kerkgemeenschap bezig was rond deze 'empowerment' en u van die geest vervuld was (zie gehoor CGVS, p. 11), maakt uw eigen gelatenheid nog onaannemelijker.

Vervolgens is het op zijn minst merkwaardig dat u stelde dat u niet bij uw tante kon blijven nadat u uit het paleis ontsnapt was, omdat uw tante ervan overtuigd was dat zij de eerste zou zijn waar de chieft u zou komen zoeken (zie gehoor CGVS, p. 3). In maart 2012, na uw aankomst in België, had u echter nog contact met uw tante, en tot dan was men u alvast niet komen zoeken bij haar (zie gehoor CGVS, p. 4, 10).

Ook dient ten slotte te worden vastgesteld dat u eveneens zeer gelaten bent wat betreft de zoektocht naar uw drie kinderen. Gevraagd waar uw kinderen zijn, antwoordt u dat u het paleis niet mocht verlaten en hen dus niet kon zoeken (zie gehoor CGVS, p. 3). Toen u uit het paleis ontsnapte, beloofde uw tante u dat ze de kinderen zou zoeken (zie gehoor CGVS, p. 3). Zelf ondernam u niets om uw kinderen te vinden, ook niet sinds u in België bent (zie gehoor CGVS, p. 7). U verklaart uw tante pas de laatste keer gehoord te hebben in maart 2012 en haar sindsdien niet meer te kunnen bereiken (zie gehoor CGVS, p. 4). Gevraagd naar de reden voor die onbereikbaarheid, vermeldt u dat uw tante reist waarop u wordt gevraagd of ze dan geen GSM heeft. Hierop antwoordt u bevestigend maar maakt u de merkwaardige opmerking dat ze haar GSM misschien in Kameroen moet laten als ze reist (zie gehoor CGVS, p.4). Merkwaardig genoeg hebt u ook geen enkel ander telefoonnummer van iemand in Kameroen die u kan contacteren om te weten waar uw kinderen zijn. Verder hebt u er trouwens blijkbaar ook geen idee van waar uw tante uw kinderen dan is gaan zoeken. U verklaart dat ze naar jullie compound is geweest maar op de vraag of ze er met de burens of de school van de kinderen gesproken heeft blijft u het antwoord schuldig (zie gehoor CGVS, p. 6). U weet bovendien ook niet of uw tante uw

kinderen de voorbije 4 jaar, toen u in het paleis opgesloten zou zijn, gezocht heeft (zie gehoor CGVS, p. 9). Het is totaal niet aannemelijk dat u deze vraag niet zou gesteld hebben aan haar.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een geboorteattest (afgeleverd op 27/3/2012) en een 'judgment' over uw geboorte (dd. 27/3/2012) voor. Deze documenten bevatten echter geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Uit de foto's die u voorlegt en die volgens u de hospitalisatie/de begrafenis van uw moeder betreffen, kan trouwens niet worden afgeleid wie er in het ziekenhuis ligt of wie er begraven wordt, laat staan wat de oorzaak is van de ziekte of dood. De foto's van uw kerkgemeenschap voegen niets toe aan uw asielaanvraag en trekken bovenstaande conclusies niet in twijfel. Wat betreft de medische attesten die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat deze stellen dat u pijn en een letsel hebt aan uw rechterheup ten gevolge van een trauma dat u in Kameroen opliep. Er wordt ook in gesproken over een 'épisode de torture'. Er dient te worden opgemerkt dat deze opmerkingen van de arts gebaseerd zijn op uw verklaringen aan hem. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de waarachtigheid van deze verklaringen betreffende de omstandigheden waarin u een letsel opliep na te gaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft een medisch attest van 26 april 2012 neergelegd waarin gesteld wordt dat haar medische klachten een aanvang genomen hebben begin 2009 na een periode van foltering (*'une épisode de torture'*) in haar land van herkomst met een belangrijke heupfractuur tot gevolg. Wat het medische attest betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). *In casu* kan uit het getuigschrift afgeleid worden dat de letsels een traumatische oorsprong hebben. Hieruit blijkt niet dat er sprake zou zijn van foltering of mishandeling in het land van herkomst. Buiten de vaststelling dat de vastgestelde letsels verzoenbaar zijn met de verklaringen van verzoekster, kan de arts de aangehaalde feiten niet bevestigen. De arts brengt geen elementen aan die toelaten te besluiten dat de letsels het gevolg zouden zijn van foltering of mishandeling, zoals ook reeds gesteld in de bestreden beslissing. Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Ter zitting legt de verzoekende partij een artikel neer *'Cameroon – Teenage Girls Flee Their village for Fear of Forced Marriage to village Chief'* dd. Juli 2012. De Raad stelt vast dat verzoekster niet vermeld wordt in dit artikel en dat dit artikel de niet-aannemelijkheid van haar asielrelaas niet herstelt.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Vooreerst meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoekster merkwaardige verklaringen aflegde omtrent de manieren waarop zij het gedwongen huwelijk met de chieft wou vermijden en daarmee de aannemelijkheid van haar asielrelaas ondermijnt.

Ze stelt dat verzoekster reeds huwelijksplannen had gemaakt met de vader van haar kinderen, maar dat wegens doodsbedreigingen aan het adres van deze man, N., hij moest vluchten. Hij zou geen andere keuze gehad hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er niet in slaagt om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing op concrete wijze in een ander daglicht te stellen.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Zo legt u nogal merkwaardige verklaringen af betreffende de manieren waarop u een gedwongen huwelijk met de chieftouw vermijden. U verklaarde dat uw moeder u aanraadde kinderen te hebben met een andere man om het huwelijk te vermijden (zie gehoor CGVS, p. 4, 5). Daarom had u sinds 2002 een relatie met de vader van uw drie kinderen. U verklaarde echter dat na de geboorte van uw kinderen de chinda's van de chieft ook jaarlijks bleven komen om u te komen halen, maar dat u steeds ofwel zwanger was ofwel borstvoeding gaf en u daarom niet werd meegenomen (zie gehoor CGVS, p. 12). U wist dus reeds snel dat uw plan kinderen te hebben niet de bedoelde uitwerking had en dat de chieft bleef komen. In dat opzicht is het niet aannemelijk dat u blijkbaar niet overwogen hebt met de vader van uw kinderen te huwen. Meermaals gevraagd naar deze optie antwoordt u telkens dat jullie plannen hadden om in de toekomst te trouwen (zie gehoor CGVS, p. 4, 5, 6). Gevraagd naar de reden waarom jullie zolang wachtten met trouwen - jullie hadden toch al drie kinderen - antwoordde u dat jullie bij jullie ontmoeting reeds hadden plannen gemaakt om in 2009 te huwen (zie gehoor CGVS, p. 5). Het is echter totaal niet aannemelijk dat u blijkbaar niet getracht hebt dit te vervroegen om te ontkomen aan een gedwongen huwelijk met de chieft. Nergens uit uw verklaringen blijkt dit. Nochtans verklaarde u zelf dat een vrouw in Kameroen niet met meer dan één man tegelijk kan gehuwd zijn (zie gehoor CGVS, p. 13), zodat een huwelijk met de vader van uw kinderen voor u duidelijk een oplossing kon bieden. Het feit dat u niet duidelijk kan maken waarom u deze - nochtans voor de hand liggende oplossing - niet hebt overwogen, doet reeds ernstig twifelen aan de door u voorgehouden problemen met de chieft omwille van een gedwongen huwelijk.”*

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de ‘protection officer’ verzoekster tijdens het gehoor misleid heeft, omtrent het aantal vrouwen en kinderen van chieft M. III, door haar op merkwaardige wijze te ondervragen. Verzoekster zou tijdens het gehoor verduidelijkt hebben dat zij de 11^e vrouw was van de chieft en zij gaf ook een duidelijk antwoord omtrent het aantal kinderen van de chieft, namelijk 22 en het aantal kinderen van diens vader, met name 18.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. De Commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn en dient evenmin te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Het is de verzoekende partij die door een aannemelijk relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. *In casu* is zij hierin niet geslaagd.

Bovendien is de Raad van oordeel dat dit motief overtoollig is en geen afbreuk doet aan de overige relevante elementen die doen besluiten tot de onaannemelijkheid.

Ten derde stelt de verzoekende partij dat verzoekster wel degelijk weerstand bood tegen haar vader en/of chieft. Verzoekster ondernam een ontsnappingspoging in 2009 uit het paleis van de chieft.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij hier een verkeerde lezing doet van de bestreden beslissing. Zo stelt de bestreden beslissing vast dat: *“Verder dient te worden opgemerkt dat u door uw asielrelaas heen weinig tot geen melding doet van weerstand die u zou geboden hebben tegen uw vader of de chieft. Zo doet u in het paleis, na uw ontvoering, precies wat er van u verwacht wordt en begroet u de chieft op de traditionele manier (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaart dat u geen andere optie had omdat de chieft beslissingen kan nemen. Als u zou weigeren zou u vermoord kunnen worden of uit het dorp kunnen gezet worden. U baseert deze verklaringen duidelijk enkel op vermoedens want u kan geen enkel voorbeeld geven van een ander geval waarin dit zou gebeurd zijn (zie gehoor CGVS, p. 3, 11). U verklaart ook dat vrouwen meestal verbannen worden uit het dorp dan, maar dit kan bezwaarlijk een zware straf genoemd worden die ontradend werkt om een gedwongen huwelijk te weigeren. Verder is het ook merkwaardig dat, hoewel u weet dat de mannen van de chieft u jaarlijks in het huis van uw ouders komen zoeken en hoewel het uw vader was die u uithuwelijkte, u steeds in uw ouderlijk huis bleef wonen, hoewel u duidelijk de middelen en zelfstandigheid had om u elders te vestigen en zo alvast te vermijden dat de chieft u gemakkelijk kon vinden (zie gehoor CGVS, p. 6, 8). Uw verklaring dat u in het paleis vrouwen raad gaf aangaande gedwongen huwelijken, FGM en polygamie,*

omdat u in uw kerkgemeenschap bezig was rond deze 'empowerment' en u van die geest vervuld was (zie gehoor CGVS, p. 11), maakt uw eigen gelatenheid nog onaannemelijker."

De commissaris-generaal doelt op de gehele periode, zowel voor als na verzoeksters ontvoering. Verzoekster had de mogelijkheid, de zelfstandigheid, meer dan voldoende tijd en de middelen om te ontsnappen aan haar gedwongen huwelijk voor zij werden ontvoerd (gehoorverslag p. 6, 8).

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoekster maar ontsnapte uit het paleis na een jaar, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat zij zich vrij kon bewegen binnen het paleis en op het land werkte waardoor zij toch meermaals een mogelijkheid gezien zou kunnen hebben om te ontsnappen.

Bovendien ondernam zij gedurende dat jaar geen poging om te ontsnappen ondanks, enerzijds de beweerde mishandelingen en het seksuele misbruik, en anderzijds het feit dat ze advies gaf aan de vrouwen en kinderen in het paleis om te vechten tegen het gedwongen huwelijk, FGM, en polygamie (gehoorverslag p. 9, 11). Daarom is dan ook weinig aannemelijk dat verzoekster niet meer tekenen van verzet vertoonde vooraleer zij ontsnapte.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet overtuigt in haar verklaringen hieromtrent en dat de niet-aannemelijkheid van de overige kernelementen de aannemelijkheid van dit element van het asielrelaas ook nog verder ondermijnen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Artikel 49/3 van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.*

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4."

De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing dit artikel schendt, daar de commissaris-generaal de procedure voor het beoordelen van een asielaanvraag heeft gerespecteerd en de aanvraag beoordeelde aan de hand van de criteria uit artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad herinnert verzoekster er aan dat de bewijslast in de eerste plaats bij de kandidaat-vluchteling ligt en de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing tekortschiet in het onderzoek.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS